

Prædiken til 2. søndag i fasten

Matthæus evangeliet kap. 15 vers 21-28

Kan troen flytte bjerge? Giv os en større tro. Beder disciplene Jesus. En dag møder de en dreng, der er besat af en dæmon. Disciplene har forsøgt at helbedre ham. Men de kunne ikke. Hvorfor ikke? Det er fordi I ikke tror nok på Guds magt. Siger Jesus til dem. "Hør nu her, hvis jeres tro bare var så stor som et sennepsfrø ville I kunne sige til bjerget der: Flyt dig herover og bjerget ville flytte sig. Ingenting ville være umuligt for jer." Tror vi på Guds magt? Har vi det ligesom disciplene. Ønsker vi, at vi var bedre til at tro? Ønsker vi os også en større tro? Kan man måle sin tro som man måler sin temperatur? Se ind i sig selv og undersøge om ens tro er lille eller stor. Større end naboens. Troen er ikke noget. Man kan måle og veje. Troen er ikke en evne et talent. Noget man kan være god til. Troen er hjertets åbenhed overfor Gud. Troen er en relation til ham som vi tror på. Jesus Kristus. AT tro er at være tro mod ham. Jesus siger til sine disciple, at en tro på størrelse med et sennepsfrø kan flytte et bjerg. Er det rigtigt? En gang imellem oplever vi, at bekymringerne tårner sig op omkring os. Vi bekymrer os om hvad det bliver for en fremtid, der venter os i vores fælles verden. Det kan også være sorgen over at miste dem vi elsker eller ensomheden isolationen fra de andre, der kan blive som den stejleste klippevæg vi ikke ved hvordan vi nogensinde skal komme over. Vores liv kan blive en lang og trælsom klatren i bjerge, hvor det kan føles som om vi aldrig når over på den anden side. Hvordan kan vi finde kræfter til at fortsætte? Det kan vi når vi tror. Tror på, at når vi ikke selv magter mere. Så tager Gud over. Gud kan flytte bjerge. Også i vores liv. For er Gud ikke stærkere, mægtigere end os? Den Gud vi tror på er ikke noget luftkastel, en drøm, en smuk tanke. Gud er til i vores virkelighed. Hver dag lever han med os. Han griber ind i vores liv. Han leder os på vej. Når han ser, at vi har det svært. Så kommer han os til hjælp. Vi møder en mor i dag. Det værste, der kan ske for en mor er sket for hende. Hun står foran et uoverstigeligt bjerg i hendes liv. Hendes datter er blevet syg. Moderen er som enhver mor ville være det parat til at gøre alt hvad hun kan for at hendes datter skal blive rask. Og nu har hun hørt

om Jesus. Rygterne om ham er løbet i forvejen. Hun har hørt om alt det gode han gør overalt, hvor han kommer. At han kan helbrede de syge. Derfor opsøger hun ham. "Forbarm dig over mig, Davids søn" Hvorfor kalder hun Jesus for Davids søn? Det gør hun fordi hun ved, at Jesus er jøde og altså efterkommer af den store kong David. Og hvad er hun selv? Hun er kannanæisk står der om hende. Det vil sige hun er ikke jøde. Kannanæere eller hedningerne og jøderne blandede sig som regel ikke med hinanden. De levede adskilt. Men det bremser ikke denne kvinde. Hendes kærlighed til sin datter. Hendes desperation. Gør hende parat til at overskride alle tænkelige grænser. Også grænsen imellem hende som kvinde og Jesus som mand. Grænsen mellem hende som hedning og Jesus som jøde. Men han svarede hende ikke et ord. Hun bliver mødt. Med en mur af tavshed. Ikke et ord. Hvorfor svarer han hende ikke? Jesus er ikke sendt til andre end de fortabte får af Israels hus. Hvordan skal det forstås? At hans opgave er at færdes blandt jøderne. Sine egne. Opsøge dem. Tale Guds ord til dem. Først. Det var Guds plan. For Jøderne havde særstatus. Jøderne var Guds folk. Sådan havde det altid været. Op igennem historien. Jesus afviser altså denne kvinde fordi hun ikke er jøde. Som enhver anden jøde også ville have gjort. Men hun lader sig ikke feje væk. Hun har intet at miste. Men alt at vinde. Derfor giver hun ikke op. Hun insisterer på at få Jesus i tale. Selv da Jesus kalder hende en hund lader hun sig ikke standse. Og en hund er mildt sagt ikke noget compliment. Hunden var dengang en snylter som det gjaldt om at sparke væk. Selv at blive kaldt det. Tåler hun. Og da Jesus så affærdiger hende med at sige, at det han har at give ikke er beregnet på hende. Svarer hun: Jo Herre for de små hunde æder da af de smuler, der falder fra deres Herres bord. Altså. Hun kan nøjes med lidt. Hun beder bare om at få en lille smule af det som Jesus er kommet for at give. Kvinde din tro er stor. Det skal ske dig som du vil. Hendes insisterende tro. Som hun nægter at give slip på. Som hun klamrer sig fast til. Den tro, der giver hende mod. I første omgang til over hovedet at henvende sig til Jesus. Den tro, der giver hende styrken til at holde fast i ham. Den tro ser han. Den tro rører ham. Den bevæger ham. Til at hjælpe hende. Kan troen flytte bjerge? Kvinden tror på, at Jesus kan flytte bjerge. Og han flytter det uoverstigelige bjerg i hendes liv. Han gør hendes datter rask. Ham som vi tror på kan flytte bjerge. Også i vores liv. Han kan gøre store ting for os. Og nu ved vi, at hans

hjælp hans kærlighed ikke er forbeholdt de få. Den gælder alle. Også os. Der tror på ham. Amen.

Ære være faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen